

Uddrag af bogen

The SPIRIT of Pentecostal- Charismatic UNITY

**Pinsebevægelsen
og
den karismatiske bevægelses
fællesskab
”I samme ånd”**

**af
Wilson Ewin**

**På dansk ved
Börje Flemming Boysen**

Pinsebevægelsen og Den karismatiske bevægelses fællesskab ”I samme ånd”

”JERES VALG AF ROM, SOM SÆDE FOR DENNE KONFERENCE, ER ET SPECIELT TEKN PÅ JERES FORSTÅELSE FOR BETYDNINGEN AF AT VÆRE RODFÆSTEDE I DEN KATOLSKE TROS FÆLLESSKAB OG NÆSTEKÆRLIGHED, DER HAR SIT SYNLIGE MIDTPUNKT I PETERS STOL.”

Disse ord fra pave Johannes Paul 2. blev ytret ved den fjerde internationale konference for karismatiske ledere. Den blev holdt i Rom fra den 4. – 9. maj 1981. Begivenheden bragte 523 delegerede fra verdens karismatiske vækkelsesbevægelser sammen. Formålet? Et øget fællesskab og en definition af dens betingelser.

Talen blev holdt i Vatikanhaverne og i Den Hellige Jomfrus Massabiellegrøtte i Lourdes. Der opremsede paven følgende punkter som vejledning for karismatisk fornyelse:

1. Trofasthed mod den autentiske tros doktrin.
Hvad som helst, der modsiger denne doktrin, kommer ikke fra ånden.
2. I må være omsorgsfulde i at sørge for solid, åndelig næring gennem brødsbrydelsen af den sande lære.
3. Som ledere af denne fornyelse må I tage initiativet til opbyggelse af et tillidsforhold og samarbejde med biskopperne.
4. Endelig: På grund af jeres erfaring med de åndelige gaver, som også deles med vore adskilte brødre og søstre, er jeres specielle glæde den voksende længsel efter fællesskabet, som ånden vejleder os i, og hengivelse for økumenismens alvorlige opgave.

Ralph Martin, medlem af Det Amerikanske Råd for International Katolsk Karismatisk Fornyelse, besvarede pavens ord på hele konferencens vegne. Han sagde: ”Jeg tror, at det, som hovedsageligt er i vore hjerter, er kærlighed til Dem og til Gud, og taknemmelighed over at Gud har sendt Dem til at lede os i denne for kirken historiske tidsalder. Ordene, De taler til os, er Guds Ord, og de bringer os liv og styrke.

..... Hellige Fader, vi takker Dem for at tale Guds ord til os, ikke kun når det er let, men også når det er vanskeligt. Vi modtager ordet, som De taler til os, fordi det er Guds ord.”

Foto af Ralph Martin

”På alle tilstedeværendes vegne, samt alle i den karismatiske fornyelse fra hele verden, be-
dyrer vi vor loyalitet og vor kærlighed og lader Dem vide, at vore bønnegrupper samt vore
forsamlinger og bispedømmer står til Deres tjeneste.”

Efter disse ord trådte Mr. Martin frem og knælede for den Hellige Fader. Før han nåede at
knæle, tog paven ham om skuldrene og omfavnede ham kraftfuldt. Som Fader Tom Forrest
udtrykte det: ”Han gav virkelig Ralph et stort knus. Han vinkede også til alle fotografer og
videokameramænd og bad dem komme nærmere for at få en bedre vinkel. Det var, som om
han ville markere en gestus af support til os, og han ville være sikker på, at det blev grun-
digt filmatiseret og optaget.” Mr. Martin knælede derefter og kyssede pavens ring, som et
traditionelt tegn på troskab på de delegeredes vegne.

Fællesskabets forudsætning

Ralph Martin symboliserer den hengivenhed, som romersk-katolske karismatikere over
hele verden viser for fællesskabets enhed. Dvs. fællesskab med Romerkirken. Dette udtryk-
kes med Kevin Ranaghans ord: ”Den karismatiske fornyelse hører til kirken. Det er en be-
vægelse i kirken og af kirken.” Mr. Ranaghan er overordnet leder af aktionsgruppen for den
karismatiske fornyelse i USA. Hjælpebiskop Joseph McKinney fra Grand Rapids, Michigan
er chairman.

Foto af Kevin Ranaghan

I august-nummeret 1981 af New Covenant skriver Mr. Ranaghan: "Det faktum, at der findes nogle separate, karismatiske grupper, som mødes i økumeniske sammenhænge, er ikke tegn på, at den karismatiske bevægelse er uden for den katolske kirke ... Vi tror, at Kristi kirke næres i den katolske kirke, som ejer den fulde enhed i åbenbaring og midler til frelse. Vi er hengivne over for skriften, kirkens lære, liturgien og sakramenterne og visdommen i vor åndelige tradition. Vi erkender, at uden vor uafladelige, åndelige næring, som sønner og døtre til kirken gennem hendes mange kanaler af nåde, ville vi visne bort. Vi sætter vore egne personlige, karismatiske erfaringer i denne sammenhæng såvel som i selskab med Jomfru Maria og helgenerne. Med dem som guider og forbilleder håber vi at stå som et fyrtårn af sandhed og kærlighed i midten af det 20. århundredes tåge og forvirring. Dette er rækkevidden af vort trosliv. At sige, at det omfatter mindre, ville være økumenisk og teologisk uærligt."

Fusionsprocessen

Hvad med karismatikere uden for den formelle, romersk-katolske struktur? Tidligere bar de navnet karismatikere, men denne benævnelse er nu i vore dage synonym med den karismatiske bevægelse. Hvad er deres standpunkt i relation til det romersk-katolske fællesskab, som beskrevet af dets karismatiske ledere? De sidste 10 års samarbejde mellem pinsebevægelsen og den karismatiske bevægelse giver et krystalklart svar.

Dette årtiende medførte en fusion af katolikker og ikke-katolikker gennem fælles møder. Disse begyndte med små grupper i hjemmene, i auditorier og på lokale stadioner. Så begyndte massemøderne, som ved Pneuma 72 i Notre-Dame. Trenden fortsatte med konferencer, som dem der afholdtes i Atlantic City, med romersk-katolske præster som Francis Macnutt, Jim Ferry, John Bertolucci og John Randall "teamed up" med ikke-katolske talere som Ern Baxter og Bob Mumford fra Christian Growth Ministries i Fort Lauderdale og David Du Plessis, Thomas Twitchell og Mrs. Ruth Carter Stapleton.

Den karismatiske bevægelses første internationale konference dukkede op i Kansas City. The Christian Inquirer rapporterede: "Omkring 50.000 karismatikere, romersk-katolske, lutheranere, baptister, episkopale, mennoniter, presbyterianere, metodister og kristne frikirkeorganisationer kom sammen under temaet "Unity in the Lordship of Jesus" (september 1977). Planlægningen var ledet af den romersk-katolske Kevin Ranaghan med kardinal Leon Suenens som hovedtaler. Sydstatsbaptisten, Ruth Carter Stapleton, sagde: "En af de største ting ved bevægelsen er, at den nedbryder kirkesamfundets barrierer." (Cherry Hill Courier Post, 7,23/77).

Foto fra Kansas City, 20. - 24. juli 1977

Drivkraften for fællesskab blev holdt under opbyggelse, og 300.000 samledes den 28. april 1980 for i Washington at deltage i et Jesus-rally. Det var et mesterstykke i katolsk og ikke-katolsk samarbejde. De lysende stjerner i den elektroniske kirke, såsom Pat Robertson ... Christian Broadcasting Network, Rex Humbard ... Cathedral of Tomorrow, Dr. Robert Schuller, James Robison og Jim Bakker ... P.T.L., delte taletid med den romersk-katolske Fader John Bertolucci, John Randall og Michael Scanlon. Co-chairman, i dette kæmpe foretagende, omfattede Dr. Ben Armstrong, ledende direktør for National Religious Broadcasters - Pat Boone, entertainer - Dr. Herbert Bowdoin, United Methodisk Hour - Nicky Cruz - David Du Plessis, Mr. Pentecost - Dr. Edgar Johnson, generalsekretær for the Church of the Nazarene - Don Malachuck, udgiver af Logos Journal - Demos Shakarian, præsident for F.G.B.M.F.I. - Dr. Thomas Zimmerman, General Superintendent - Assemblies of God og mange andre.

Foto fra Washington for Jesus, 28. - 29. april 1980

Endelig i 1981 afholdtes på verdensplan Jesus 81-rallyer, programmerede af katolikker og ikke-katolikker i karismatisk fællesskab. Dette sås i Tysklands Berlin Jesus-rally den 5. - 7. juni. Leder af the Jesus 81 New Jersey-New York-område var Fader James Ferry. Pennsylvania-rally med den romersk-katolske taler Larry Tomczak og Fader Bob McDougall. Messen blev fejret hver dag. 31 ikke-katolske individer og grupper talte og delte deres talenter.

Fællesskab med Rom

Karismatikere og de karismatiske gruppers åndelige fællesskab, involverede i vækkelsesbevægelsen, ses i de utallige bøger af forfattere, der gennemsyrrer de kristne boghandlere overalt på jorden. Temaet er altid harmonien mellem katolske og ikke-katolske karismatikere. Uafladeligt og uforbeholdent opfordres deltagere og observatører til at indse nødvendigheden – og det presserende – i fællesskabet. Karismatikeres ikke-katolske forfattere sammensmelter alle i ét og samme tema = fællesskab med katolikker og med selve pavekirken i Rom.

Rev. Michael Harper, velkendt episkopal og medlem af Den Engelske Kirkes Evangeliske Råd, sagde, da Kristi genkomst blev nævnt: "Kirken må først blive genforenet. Det er utænkeligt, at Jesus ved sin genkomst skulle møde en splittet kirke såvel som en uevangeliseret verden." (Christian Life, august 1978).

For Herren Jesus Kristus er tanken mere sandsynlig:

"I må ikke mene, at jeg er kommen for at bringe Fred på Jorden; jeg er ikke kommen for at bringe Fred, men Sværd." (Matt. 10, 34).

"Men når Menneskesønnen kommer, mon han så vil finde Troen på Jorden?" (Luk. 18, 8).

Hele den samlede Logos-virksomhed, med boghandlere, magasiner og affilierede radioudsendelser, annoncerede Rev. Michael Harpers nye bog *De Tre Søstre*. Disse tre kvinder er Evangelica, Karisma og Roma. I indledningen skriver forfatteren: "Jeg må bekende en dyb længsel efter at se disse tre søstre genforenede, at se dem åbent forenede i Kristus og i ånden." På side 47: "Katolikker og protestanter har fundet hinanden i "Helligånden" og i Jesus Kristus. De har fundet sammen i liturgisk frihed og glæde. Ved at synge sammen er de sammensmeltede i en ny enhed, der bliver vanskelig at adskille igen."

Foto af Et evangelisk råb om enhed

”De har opdaget, at de også må være fælles i spørgsmålet om uvidenhed. De har begge opnået en ny frihed gennem Helligånden og oplevelsen af åndelige gaver og præstekald, på et tidspunkt da hverken den romersk-katolske eller den protestantiske kirke vidste ret meget om dem. De har derfor sammen måttet erfare, hvad det betyder at være en karismatisk kristen i det 20. århundrede.

”Kun ved Herrens bord har de tøvet, men selv hér har de uofficielt (og endda i nogle tilfælde officielt sanktioneret) deltaget i fælleskommunion og messer. Man oplevede, at dette var rigtigt i Guds øjne ...” (s. 104-105).

400 års adskillelse

Logos International er en hovedfaktor i karismatikeres verden. Deres force ligger i bogudgivelse, og deres kurs viser tydeligt, hvor det bærer hen. I 1979 publicerede Logos *At de må være ét*. Forfatteren, Thomas D. Twitchell, er en tidligere præst i Den Forenede Presbyterianske Kirke, nu engageret i New Life Enterprises, en pinsekorporation. Den romersk-katolske præst, John Randall, skrev i indledningen: ”Jeg kunne simpelthen ikke lægge bogen fra mig. Jeg endte med at føle mig overbevist om, at dette er et mægtigt budskab, et åndens budskab ... Tom Twitchell er en profet, forud for sin tid.”

Foto af Enden på adskillelsen

Og hvad er det profetiske budskab? Det er, at karismatikeres og den karismatiske bevægelses fællesskab med den romersk-katolske kirke snart vil blive realiseret. Han refererer til sin deltagelse i Atlantic City Konferencen i 1975 og siger: "Og da Ruth Stapleton (sydstatsbaptist) afsluttede, fortsatte Fader Bertolucci med yderligere forbøn for kirkernes healing. Protestanter blev opfordrede til at stå op, og katolikker, som stod ved siden af dem, blev bedt om at søge tilgivelse fra deres protestantiske brødre og søstre for al den smerte og lidelse, som deres kirke (Inkvisitionen) havde påført dem de sidste 400 år. Og vi protestanter gjorde det samme ... denne nat blev for os alle øjeblikket, da Herren valgte at hele 400 års smerter, lidelser og adskillelse mellem den katolske og protestantiske kirke ... I denne nat tilgav Herren vore forfædres synder. Vi blev gjort til én familie ved åndens gave.

Det stemmer ikke overens med engelens budskab i Johannes' Åbenbaring:

"Og jeg hørte en anden Røst sige fra Himmelen: "Drag ud fra hende mit Folk! for at I ikke skal gøre jer delagtige i hendes Synder og rammes af hendes Plager. Thi hendes Synder har hobet sig op, så de når Himmelen, og Gud har kommet hendes Uretfærdigheder i hu."" (Åb. 18, 4-5).

"..., og han har krævet sine Tjeneres Blod af hendes Hånd." (Åb. 19, 2).

"Den næste dag var messeprocessionen pragtfuld. 300 præster skred ind til "The King of Glory", og fejringen blev en jublende glæde. Korsbærerne kom ind med et tomt trækors – et opstandelseskors – som for at sige: "Vi elsker jer, vore karismatiske brødre og søstre; vi takker jer for at anerkende vor lydighed mod autoriteten af vor kirke i den eukaristiske fejring." (s. 137-138). Twitchell afsluttede sin bog med opfordring til at "holde vore ledere, hyrder og os selv ansvarlige for at gøre alt, hvad vi kan, for at bringe Kristi legeme sammen igen." (s. 216).

Toplederne

Måske er Full Gospel Business Men's Fellowship International (F.G.B.M.F.I.) den mest bemærkelsesværdige gruppe på vej mod pinsebevægelses-/romersk-katolsk forening. Logos publikation siger: "Meget af det, der er sket i den karismatiske bevægelse siden 1950, kan på en eller anden måde spores hen til F.G.B.M.F.I.'s aktiviteter. Fx opstod Logos International Fellowship i de dage, da Dan Malachuk var aktiv i bevægelsen. En række af vore dages fremtrædende, karismatiske ledere, bl.a. Pat Robertson, Harald Bredesen, Jim Bakker, Paul Crouch, Oral Roberts, Rex Humbard og John Sherril, havde alle en tidlig platform ved forskellige F.G.B.M.F.I.-møder. Organisationen var ligeledes involveret i at tænde ilden i den katolske karismatiske bevægelse (marts/april 1981).

I 30 år har F.G.B.M.F.I. arbejdet for pinsebevægelses-/katolsk karismatisk fællesskab og enhed. Nu er så godt som enhver lokal sammenkomst og ethvert masserally en jublende komsammen af disse forhenværende modstandere.

Dette kulminerede ved Filadelfias kommunale kontorer den 30. juni – 4. juli. Mere end 20.000 medlemmer af pinsebevægelsen og katolske karismatiske var samlede ved den 28. verdenskongres.

Foto af hovedtalerne, Fader Braun og Demos Shakarian

”Broer og ikke barrierer” var et slogan ved massemødet, stod der i the Voice, F.G.B.M.F.I.’s officielle publikation. Det var indlysende, at man ville etablere et fællesskab med den katolske kirke, for the Voice forklarede: ”Det lange og meningsfyldte fællesskab mellem the Fellowship og de romersk-katolske troende blev udtrykt endnu en gang i form af lykønsninger fra en repræsentant for den højærværdige pave Johannes Paul 2., kardinal Krol, ærkebiskop i Filadelfia, i Fader Dean Brauns’ rolle som hovedtaler og med det imponerende antal katolske lægmænd fra Filidelfia-området. Klapsalverne var øredøvende, da Fader Braun talte om ”mashed potatoes” - at skrælle den katolske og protestantiske adskillelse væk for igen at forenes.

Spørgsmål: Hvem skal moses, eller måske snarere knuses?

”Hvis en Neger kunne skifte sin Hud, en Panter sine Striber, så kunne og I gøre godt, I Mestre i ondt !” (Jer. 13, 23).

Så kom November 1981-udgaven af the Voice, F.G.B.M.F.I.’s månedlige publikation. Den havde en helsides annonce vedrørende bogen *Amazing Johannes 23*.. Bladet beskrev paven som et ægte Guds barn og med forfatterens egne ord: ”Sandelig, Johannes 23. var en Guds helgen, helliget i Jesus Kristus” (s. 9). Denne beskrivelse af paven, som en sand troende, går igen i hele bogen. Et sted står der: ”Rede til at gå ind i den evige herlighed levede han sin sidste stund på jorden, som han altid havde levet, i frihed som en Guds søn.” (s. 108). Denne overbevisning deles af F.G.B.M.F.I., og organisationen håber, at enhver troende i Kristus overalt i verden må blive ført til samme overbevisning.

For resten, hvem sagde, at Johannes 23. var en helgen og en Guds søn? Det siger forfatteren, Dr. Fred Ladenius. Og hvem, om man må spørge, er Dr. Ladenius? Jo, han var medlem af Vatikanets pressekontor og gjorde tjeneste under paverne Johannes 23. og Paul 6.. Doktoren er for tiden en aktiv katolik og bevæger sig med lethed i katolske kredse, også i Vatikanet. Forbavsende nok er Dr. Ladenius redaktør for the European Voice,

F.G.B.M.F.I.'s tidsskrift. Bladet er derfor et udtryk for Vatikanets tanker og en klog politik med hensyn til kirkelig enhed. Redaktøren gav blot en normal, katolsk hyldest til én af dets paver, en from mand.

Foto af pave Johannes 23.

Naturligvis kan man spørge: "Hvornår blev pave Johannes 23. født på ny og hvordan?". Bogen giver intet svar. I stedet taler den om de skridt, paven tog "som barn, i skolen, som dreng, som student, som præst, som kapellan, som diplomat, som biskop og som pave ...". Gennem hele sin opvækst blev han anset for at være et Guds barn, og dette på grund af sin dåb som baby.

Det skal påpeges, at pave Johannes 23. i 1962 tog initiativet til 2. Vatikankoncil. Mærkeligt nok valgte han selv navnet Johannes 23., selvom hans forgænger, 1410-1415 med samme navn/tal, fik sit navn slettet af paverækken og derfor regnes blandt antipaverne. Han regnedes blandt de mest depraverede kriminelle, der har siddet på pavetronen, skyldig i næsten enhver forbrydelse. Som kardinal forførte han over 200 jomfruer, nonner og gifte kvinder; som pave voldtog han jomfruer og nonner, levede i synd med sin broders kone m.fl., købte selv pavetitlen, solgte kardinaltitler til børn af rige familier samt benægtede åbenlyst det evige liv. Dette er kun en sammenfatning. Se *The Papacy in Rome*, Gibbon, bind VIII, k. 14, s. 344.

Dette blot i parentes og et kuriosum, hvorfor vælger man at dele navn med en forhenværende "persona non grata"?

Men som sagt den aktuelle pave Johannes 23.'s hensigt var at forene hele den religiøse verden under én paraply – pavekirken i Rom. Detaljer af hans plan er udgivet i "The Documents of Vatican II". Den betoner: "Den største interesse i det Økumeniske Råd er denne: At den hellige bevarelse af det kristne budskab bør bevogtes og blive forkyndt mere effektivt ..." (s. 713). Indtil pave Johannes 23.'s sidste time, der indtraf under koncilet, troede han på og praktiserede middelalderens katolicisme, uforandret og intakt.

I bogen *Johannes 23.*, af Paul Dreyfus (486 sider på fransk), beskrives den døende paves sidste timer, med rosenkransen mellem fingrene i bøn til Jomfru Maria og helgenerne,

med blikket rettet mod deres figurer og billeder og hans skriftefader, Monsignore Cavagna, bedende den døendes bøn (også til helgenerne). Efter det sidste messeoffer siger han til sin skriftefader, mens han modtager hostien: ”Stå tæt ved mig med HERREN” (vaffelhostien – Gud). Derefter udtalte han ordene: ”Hjælp mig at dø som en biskop og pave.” Dette siger Dreyfus ”til opbyggelse for præster og de trofaste” (s. 398).

The Full Gospel Business Men’s Fellowship er blevet en militant enhed af Vatikanets økumenisme – forenet med Romerkirken. Jublende bifald, som det der lød i Filadelfia, vil tiltage, når romersk-katolske budskaber og slogans lyder ud over Fellowship-rallyer og kongresser verden over, hvor pinsebevægelsen mødes med karismatiske grupper.

Del i pavelig enhed

Pinsebevægelsens ledere giver udtryk for enhed med pavekirken. Kathryn Kuhlman, kendt for sin ekstreme følsomhed for åndelig nærhed, havde i oktober 1972 en privat audiens med pave Paul 6.. Hun sagde: ”Da jeg mødte pave Paul 6., var der en enhed mellem os. En tolk var tilstede, men vi behøvede ingen fortolker.” Rex Humbard besøgte pave Johannes Paul 2.. Han figurerede i Marts 1980-nummeret af Answer-tidsskriftet. Han sagde: ”Mendens vi talte sammen, fornemmede jeg mere og mere, at vor mission er den samme: At bygge Kristi legeme; at opløfte vore brødre i Herren; at vinde verden for Guds rige; at dele budskabet, som Jesus gav os. Vi havde alle bedt om et pinsemirakel, men ingen havde forventet en så rig og positiv pinsemanifestation.”

Det var Logos, der sagde: ”Antagelig har ingen enkeltperson haft så megen indflydelse på den karismatiske bevægelse som David Du Plessis for at sikre, at åndelig fornyelse er både 1) karismatisk og 2) økumenisk.

I samme udgave taler Du Plessis om pinsebevægelsens og romersk-katolsk forening med disse ord: ”For menneskehedens frelse må kirken acceptere velsignelsen ved kirkernes samhørighed.”

Du Plessis oplevede dette i mindre skala i St. Peter-basilikaen, hvor 20.000 karismatikere var forsamlede i Vatikanet til 1975-års karismatisk fornyelseskongres i den katolske kirke. David Du Plessis gengav det således: ”Pave Paul steg op på sin trone ... under fejringen af eukaristien, ledsaget af åndens nærværelse i blide, tilbedende hymner, meget afdæmpede og tilpassede. Det var virkelig en pinsekirkelig gudstjeneste med meget klare, pinsemissionske velsignelser. Vi havde alle bedt om et pinsemirakel, men ingen havde forventet en så rig og positiv pinsemanifestation.

Foto af Mr. Du Plessis og Messen:
"Fryd, selv hellig glæde fylder vort hjerte."

Jeg fornemmede den nat, at tre ytringer var virksomme blandt de tilstedeværende:

- 1) Den klassiske pinsebevægelse
- 2) Den nye pinsebevægelse
- 3) De katolske pinsekarismatikere.

Og mere og mere smeltede disse sammen i fællesskab, i hensyntagen til hinanden. "Glory", sagde jeg højt til mig selv i mørket. "David, du er nu en rigtig økumeniker". "Det er rigtigt", sagde jeg til mig selv, "jeg vil ikke acceptere andet end fuld økumenisme, en familie bestående af alle nationer." (Bogen *A Man Called Mr. Pentecost*, (s. 238-244).

Du Plessis har besvaret spørgsmålet, jeg stillede tidligere på side 4: "Hvad er pinsebevægelsens holdning til fællesskab med katolikker?" Talsmanden, den eneste, som bærer navnet Mr. Pentecost, siger: "Intet mindre end fuld økumenisme!" Og hvad indebærer det? Vi har allerede forstået svaret. Det blev omhyggeligt udtrykt af Romerkirkens overhoved i nærværelse af 523 karismatiske delegerede under den fjerde, internationale konference. Fuld økumenisme betyder total genforening med den katolske kirke, bogstavelig talt en forening af alle verdens nationer!

Dette er nu 19 år siden, hvor meget nærmere er vi kommet? Betydelig nærmere. 1999: Den sidste Fælleserklæring om Retfærdiggørelseslæren mellem Vatikanet og den Lutherske Kirkes Verdensforbund. 1994: Fællesaftale, om ikke at agitere for at vinde medlemmer fra hinanden, og endnu mere som vi ikke er opmærksomme på. Tidligere, i 1980'erne, sagde man blandt engelske observatører: "Katolikker og protestanter "are joining hands in the dark""; nu gøres det åbenlyst, og ingen protesterer – *endnu!!*

Den der tier samtykker

Hvor er pinsebevægelsens frikirkelige holdninger, den protestantiske arv? Man hører intet. Tavsheden er øredøvende. Rallyerne, konferencerne, bøger og blade, alle er enstemmige i lyksalig accept af total og absolut forening med den romersk-katolske kirke uden verbale eller skriftlige forbehold. Den globale pinsebevægelse befinder sig i ophøjet ro, en ildevarslende stilhed, en neddysset, dødlignende tavshed.

Der er også en anden grufuld tavshed. Den kommer fra den katolske, karismatiske bevægelse. Hvorfor er der ingen protester fra Romerkirken i dens afvigelse fra den katolske tros-lære og genfødsel ved barnedåb, frelse ved gode gerninger, sakramental nåde, personlige opofringer og kirkens aflad? Der er ingen forsikring for den individuelle sjæl.

Forsoning for synd bliver søgt gennem faste, bodshandling, bøn, syndsforladelse ved absolution (kirkens tilgivelse) og sjælens forløsning, først fuldbyrdet i Skærsildens flammer; bønner til Jomfru Maria er obligatoriske, og hun æres som meddelagtig i Kristi forsoningsværk. Jomfru Maria er stadigvæk Romerkirkens Himmeldronning (Jer. 44). Man vender sig til helgenerne som formidlere, som dem der går i forbøn, såvel som til Jomfru Maria. Tilbedelse af relikvier og helgenbilleder praktiseres, selvom man med teologiske termer skelner mellem *at tilbede* og *at vise ærbødighed*. Det er en af pavekirkens mange omskrivninger og smuthuller.

Den katolske messe er en offerhandling. Kristus ofres dagligt for de levende og de døde; begåede, og endnu ikke begåede, synder. Hostien, nadverbrødet, den solrunde vaffel, tilbedes i skikkelse af Kristus og Jesu Moder (Theótokos/Gudsmoder). Frelsen ved tro, nåde og skrift alene forkastes både officielt og ved personlig praksis.

Foto af messeofferet: Nadverbrødet bliver Gud

Ingen modsigelser, mumlende uenighed eller endog hviskende misbilligelse høres. Under dødlignende tavshed, fra karismatiske ledere og deres millioner af efterfølgere, accepteres, uden protest, disse kirkeråds beslutninger og papale encyklikaer. De 39 protestantiske artikler, i den katolske modreformation, er teologisk omskrevne, bare sagt på en anden måde, og er nu fordelt i over 90 katolske modartikler siden Tridentinerkoncilets 25 sessioner over tre perioder (år 1545-1547, 1551-1552, 1562-1563), som konkluderede, at pavestolens tradition og autoritet nu ligestilles med Skriften (Guds Ord).

Og nogen forandring er ikke i vente. Den forhenværende pave betonedes dette i sin velkomsttale ved den karismatiske konference. Han sagde: "Læg jer på sinde, at Tridentinerkoncilets lære, om nødvendigheden af integral bekendelse af dødssynd, stadig står ved magt og altid vil stå ved magt i kirken. Kærligheden, overnaturligt forstået, for kirkens aflad, forbundet som den er med bevidstheden om synd og om sakramentets forsoning i troen på liv herefter, og i særdeleshed i troen på Skærsilden, med de tilbagevendende for tjenester i kommunion med helgenerne, dette er et vidt omfattende identitetskort med autentisk katolicisme." (Paveligt adresseret til Det Hellige Embedes Præstedomstol, 28. februar 1981).

Det er lykkedes en ny ånd at forene ikke-katolsk pinsebevægelse med autentisk og historisk romersk katolicisme. Men det er ikke en "ny ånd" i den forstand, for det er den samme ånd, som fødte Romerkirken tre århundreder efter apostlene. Den har været aktiv lige siden i bestræbelserne på herredømmet over Europas konger og fyrstedømmer, som den er det den dag i dag ved dannelsen af Den Europæiske Union (EU) såvel som global ambition om verdensherredømme over alle folkeslag og tungemål. (Åb. 17, 18).

Født på ny og dog i mørke

"Født på ny" lyder basunens klang blandt karismatikere og hele den karismatiske bevægelse. Den karismatiske bevægelse er blevet kendt ved hjælp af det bibelske udtryk. Men er deres ret til denne påstand berettiget? Med andre ord, er den karismatiske erfaring ægte, eller er den et subjektivt falsum? Martin Luther sagde engang om de falske lærere, der påstod at være *drevne af ånden*: "Af ånden drives de nok, men af hvilken?"

Guds Ord siger: "genfødte som I er, ikke af forkrænkelig, men af uforkrænkelig Sæd, ved Guds levende og blivende Ord." (1 Pet. 1, 23). Genfødslen knytter den genfødte til Guds Ord. Han bliver ét med sandheden. Guds Helligånd giver ham troen på og kærligheden til sandheden; bringer mennesker til og søger at fastholde dem ved Guds Ord.

Den bibelske genfødsel skaber et menneske, der er i stand til at skelne mellem lys og mørke, mellem godt og ondt. Hans nye kærlighed "glæder sig ikke over Uretten, men glæder sig over Sandheden" (1 Kor. 13, 6). Hele den genfødtes væsen drejer sig om sandheden - Guds Ord.

Mærkeligt nok viser karismatikernes og medlemmerne af pinsebevægelsens genfødte kun ringe eller slet ingen interesse for sandheden. I stedet forføres de af massesuggestion og "tegn og undere" og med al uretfærdighedens Forførelse over for dem, der fortabes, fordi

de ikke tog imod Kærlighed til Sandheden, så de kunne blive frelst.” (2 Tess. 2, 10). Karismatikernes og pinsebevægelsens medlemmers flirt med ”mørkets magter”, i eget regi og med katolske karismatikere, er et farligt fællesskab med katolsk overtro og eksorcisme.

Vor Frelser sagde: ”Men når han, Sandhedens Ånd, kommer, skal han vejlede jer til hele Sandheden ...” Når den ånd, der påstår at kunne føde på ny, ikke vil høre sandheden, kan vi være sikre på, at denne ånd ikke kommer med Guds Ords autoritet.

Når den i stedet for vildleder mennesker tilbage til mørke og forvirring, er dens identitet, uden for enhver tvivl, nemlig Antikrists’ ånd (”som I har hørt skal komme, og den er allerede nu i Verden.” (1 Joh. 4, 3)). Dette er karismatikeres sande væsen. Den styres af mørkets magter, for den viser ingen kærlighed til sandheden og fører mennesker i fællesskab med det, som Guds Ord fordømmer.

Hellighedens bagside

Det levende Guds Ord er helligt. Hele Det Gamle og Nye Testamente vidner mangfoldige steder i Den Hellige Skrift derom. Israel, andre lande, folk og enkeltindivider har måttet lide for deres fejltagelser ved at ignorere den (Es. 63, 10). Guds Ånd formaner til adskillelse fra det onde. ”... Hvad har Strå med Kerne at gøre? lyder det fra Herren.” (Jer. 23, 28). Ånden, der virker iblandt de katolske karismatikere og medlemmer af pinsebevægelsen, søger at vække alt det til fornyelse, ”... som sættes højt blandt Mennesker, men er en Vderstyggelighed for Gud.” (Luk. 16, 15).

I økumenismens navn søger den katolske kirke nu at værgе hele den karismatiske bevægelses opstemte, godtroende medlemmer ved at smigre dens ledere. Som når man før i tiden hædrede evangelisten og vækkelsesprædikanten Billy Graham med en doktorgrad, og i 1972 gav ham den katolske internationale franciskanerordens æresbevisning for ”hans bidrag til sand økumenisme”. Og dette efter at han, i begyndelsen af sine vækkelseskorstog for 40 år siden, advarede mod de tre største farer på verdensplan:

- Islam
- Katolicismen
- Kommunismen.

Ånden blandt karismatikere og den karismatiske bevægelse prøver at vinde alle, der beken-der sig til Jesus Kristus, og føre (forføre) dem tilbage til ”moderkirken”, hvorfra de som ”separerede brødre og søstre” har levet adskilt siden Reformationen. (Indtil for kun få årti-er siden blev de kaldt kættere).

Karismatikere stræber ikke efter at opnå og bevare hellighed. Årsagen? Dens motiverende og kontrollerende ånd er ikke Den Hellige Ånd. ”Jesus svarer: ”Jeg er Vejen og Sandheden og Livet; ...” (Joh. 14, 6). Ånden blandt karismatikere og den karismatiske bevægelse er en anden, den er falskhedens og forførelsens ånd. Den prædiker en anden Jesus i en anden ånd og et andet evangelium end det, som Paulus forkyndte. (2 Kor. 11, 4).

De mennesker, som giver efter for karismatisk påvirkning, leger med det okkulte. De overfællesskab med spiritisme på en meget raffineret og forførende måde. Den er maskeret under en næsten fuldkommen forklædning.

Slået ned af ånden

”Hvad verden behøver her og nu er tegn, mirakler og flere mirakler!”, sagde evangelisten Joe Hughes ved Full Gospel Business Men’s møde i Nashua, New Hampshire, USA (26. juli 1982).

Folkemængden fik deres tegn i form af fænomenet ”slået ned” eller ”slået ihjel” af ånden. Mange, som kom frem, så hans hånd røre sig mod dem, og sekunder efter faldt de i en slags trance. Denne erfaring er almindelig forekommende ved ethvert karismatisk gruppe-møde overalt på jorden, uanset trosbekendelse, hudfarve eller race.

De højlydte krav på tegn og undergerninger er ikke nye. Vor Frelser svarede på kravene om tegn med ordene: ”En ond og utro Slægt kræver Tegn ...” (Matt. 12, 39). Hele processen omkring ”slået af Ånden” bærer mærket, ikke af vor Herre, men af den Onde. For det første sagde Frelseren, at kræve sådanne tegn bar ondskabens frugt(er). Kravet var inspireret af Satan. For det andet er det *at falde* i sig selv et håndgribeligt, satanisk kraftfænomen. Folk kollapsede ikke, de stivner og falder baglæns i, hvad der betegnes som, et ”ceremonielt fald”. Alle, der kommer ud for dette, opfører sig ens. De oplever alle den samme trance og bevidstløshed.

Den Hellige Skrift viser, at Satan nyder at få menneskeheden til at falde. Han sagde til Kristus: ”..., hvis du vil kaste dig ned og tilbede mig.” (Matt. 4, 9). I et andet tilfælde hørte Jesus vidnesbyrdet fra en far til en månesyg (besat) dreng: ”...ofte falder han i Ild og ofte i Vand;” (Matt. 17, 15). Evangelisten Markus beskriver samme situation, og da Jesus siger: ”...før ham herhen til mig!” (Mark. 9, 19), ”Så førte de ham hen til ham, og da han fik øje på Jesus, sled Ånden straks i ham, og han faldt om på Jorden og væltede sig og frådede.” (Mark. 9, 20). I modsætning til at falde siger Kristus tværtimod: ”Stå op, tag din Seng og gå!” (Joh. 5, 8).

Foto - Slået ned af ånden ved et
Full Gospel Business Men’s møde, Nashua, N.H.

At blive slået ned af ånden forårsager altid tab af selvkontrol. Mennesker oplever en trance og tab af mentale funktioner. I årevis er kvinder blevet tildækket med tæpper for at undgå skandaløse scener og historier. Det samme sker i vore dage, når opmærksomme assistenter forhindrer lignende episoder. Apostelen Paulus advarer: "Profeters Ånder er jo Profeter lydige; thi Gud er ikke forvirringens, men Fredens Gud. Ligesom i alle de helliges Menigheder ..." (1 Kor. 14, 32-34). "Pinseoplevelsen" er ikke af Gud; den er et fremmanet fænomen af onde ånder, forfattet af hjernekontrol og sensuel forvirring. I modsætning hertil fandt man manden, som var befriet fra de onde ånder "... ham, som havde haft Legionen, sidde påklædt og ved Sans og Samling;" (Mark. 5, 15).

Velkendte forfattere i eksorcisme har vel dokumenterede beviser for, at den ovennævnte "pinseoplevelse" er en satanisk devise. Forfatteren Kurt Koch betoner: "Jeg kan ikke acceptere fænomenet "At blive slået af ånden" som et udtryk for Helligåndens gerning." (Occult A.B.C., p. 115). En anden forfatter, Merrill F. Unger, skriver, at "prominente healere og karismatiske ledere begår en fatal bommert ved fejlagtigt at betragte disse evner som "Helligåndens gaver". De skulle i stedet forkaste dem". Den stadigt voksende, karismatiske forvirring i kirkerne i dag repræsenterer et smart "halo", iscenesat af Satan, for at splitte Guds folk og bringe dem i en meget subtil, men dog virkelig tilstand af okkult bondage. (What Demons Can Do To Saints, pp. 164, 188).

Vor Herres og Frelsers Ord: "Ikke enhver, der siger til mig: "Herre, Herre!" skal komme ind i Himmeriget, men den, der gør min himmelske Faders Vilje. Mange skal sige til mig på hin Dag: "Herre, Herre! Har vi ikke profeteret ved dit Navn, og har vi ikke uddrevet onde Ånder ved dit Navn, og har vi ikke gjort mange Undergerninger ved dit Navn?" Og da vil jeg sige dem rent ud: "Jeg har aldrig kendt jer; vig bort fra mig, I, som øver Uret."" (Matt. 7, 21-23).

Den opdukkende verdenskirke

Med ordene fra Talmadge Spence, Th.D., D.D., søn af biskop Hubert T. Spence ved the Pentecostal Holiness Church og selv tidligere præst i pinsebevægelsen: "I alle de tidligere økumeniske bevægelser har der været to trængende områder, hvor man behøvede at gå sammen for at blive effektive. Disse er: Ånd og trosbekendelse. Vi kan være sikre på, at når enhed er opnået gennem *ånden*, vil enhed i trosbekendelse følge efter. Først kommer vildfarelsen, så vejen og til sidst bekendelsen. Vi ser ikke kun en bevægelse mod et religiøst broderskab hos neo-økumenisterne gennem den romersk-katolske, karismatiske bevægelse, men vi ser også en komsammen i ét eneste og endegyldigt, religiøst koncept, der kunne repræsentere Antikrists' sidste religion." (Rome: Crusade or Crucible? p.126-127).

En mægtig ånd bevæger sig ud over labyrinten af den pinsekirkelige, karismatiske vækkelse. Ånden er den samme vildledende stemme, som talte i Edens Have og sagde: "men Gud ved, at når I spiser deraf, åbnes Eders Øjne, så I bliver som Gud til at kende godt og ondt!" (1 Mos. 3, 5). Det er den almægtige Guds fjende, det er dragen, den gamle slange, det er Djævelen og Satan, som snart skal lænkes for tusinde år. (Åb. 20, 1-2). Apostelen Paulus advarede mod "en anden ånd": Hvis der nemlig kommer nogen og prædiker en anden Jesus end ham, vi prædikede, eller I får en anden ånd end den, I fik, eller et andet evange-

lium end det, I tog imod, så finder I jer kønt deri." Og nu høres røsten fra denne ånd, kaldende til enhed, og Johannes' Åbenbarings billeder af endens tid begynder at tage form.

Opdatering 1984

Tempoet sættes op. For nylig tog man afgørende skridt i racet for global, religiøs enhed. Fremstødene opererer i tre retninger:

1. Den økumeniske evangelisering, a la Billy Grahams' model.
2. Kirkernes Vedensråds program.
3. Karismatikeres og den karismatiske bevægelses retning i tilnærmelsen til den romersk-katolske kirke.

Amsterdam 83 samlede 5.000 deltagere og evangelister fra hele verden. Billy Grahams' internationale conference, for evangeliske kolportører, formede sig anderledes end tidligere møder. Dette var en overgivelse af Grahams' sammenslutning til karismatikere. *Charisma*, talerøret for den ikke-katolske pinsebevægelse, rapporterede: "Begivenheden havde en definitiv pinsevækkelse/karismatisk fremtoning, der så ud til at blive fulgt op af en skiftende holdning og et skiftende ordvalg fra verdens førende evangelist og hans organisation." (*Charisma*, oktober 1983).

Lederen af *the 700 Club*, Pat Robertson, talte og opfordrede deltagerne til at tage hinandens hænder og forene sig med ham i bøn. *Charisma* beskrev det således: "Crescendoet fra deltagernes højlydte bøn overdøvede næsten Robertsons stemme fra højttalerne. Tusinde af disse medlemmer af pinsebevægelsen var uden tvivl fra lande i den tredje verden, som er vandt til denne tilbedelsesform. Det er umuligt at vide, hvor mange der var medlemmer af pinsebevægelsen, men et sted mellem en tredjedel og halvdelen af deltagerne.

Pinsebevægelsens taler, Dennis Peterson, bemærkede Billy Grahams' "omstilling af musik, med et overdådigt antal vækkelsessange, ved hver gudstjeneste". Dr. Paul Cho, præst ved verdens største kirke inden for pinsebevægelsen, bad konferencen udvikle et "trossprog" og et "åbenbaringssprog". Han betonedede behovet for visioner og drømme, og som han sagde: "Disse to tilvejebringer tro." Robert Schuller sagde: "Gud kan og vil give jer en vision, en drøm. Det værste, der kan ske, er at forspilde den idé eller tanke, som Gud sår i jeres sind." (Jer. 23, 31).

Andre talere blandt pinsebevægelsens medlemmer var Luis Palau og Bernhard Johnson. Den opladede stemning fik Billy Grahams' hovedkoordinator, Dr. Bill Bright, til at indrømme, at han "nu tillod sine campus-korstogsmedhjælpere at praktisere de karismatiske gaver, også at tale i tunger".

At Graham-sammenslutningen indbefatter pinsebevægelsen vil nu fremskynde udviklingen af en antikristelig verdenskirke. Allerede under Grahams' lederskab blev talrige skarer kooperativt associerede med katolicismen. Mørket sænker sig over den verdensreligiøse sammensmeltning. Graham-kompleksets sataniske energi lader og optrapper, således at den økumeniske, pinsevenlige, karismatiske, åndelige forening er på fremmarch.

For det andet har denne ånd bevæget sig ind i og aktiveret en organisation, kendt for sin voldsomme opposition mod Guds værk: Kirkernes Verdensråd (KV). Endnu engang har karismatikernes ånd, som mod papismen, intet gjort for at forandre KV's onde og vederstyggelige handlinger. "Business as usual" er dagsordenen med en radikal forandring: Nærværelse af tungetale - slået ned af ånden - åbenbaringsoplevelser blandt karismatikere.

KV blev dannet i 1948 med det formål for enhver pris at opnå global enhed; samtidig med dannelsen af De Forenede Nationer (FN). Dvs. enhed uanset trosbekendelse alle inklusive: Buddhister, hinduer, sikhere, muslimer, græsk-ortodokse, jøder og "frafaldne kristne" (indtil for få årtiender siden kaldet "kættene", nærmere betegnet efter 2. Vatikankonsil 1965, derefter omformuleret til "separerede brødre og søstre"). Ikke nok med at kirkerådet er et marshall-lignende forum, for dem der latterliggør, håner og benægter bibelsk autoritet og sandhed, men rådet er også en åbenbar lækkerbissen for international kommunisme. Det er et faktum, at nutidens medlemskab inkluderer utallige ateister, agnostikere og medlemmer af det russiske KGB. KV er en selv-erklæret og beviselig fjende af Gud og menneskeheden.

Ikke desto mindre indtog karismatikere og den karismatiske bevægelse en glad og aktiv, fast bopæl inden for KV den 24. juli 1983. Vancouver Sixth Assembly havde store skarer af medlemmer fra pinsebevægelsen som deltagere. Den nye leder for karismatikeres vækkelse, associeret med Inter Varsity Fellowship og East African Revival, Gwen Gashmore ankom en måned før mødet sammen med søster Joan Puls, en franciskanernonne. Et stort telt til økumeniske gudstjenester og bønnemøder var opstillet.

Kirkernes Verdensråd er pinsevenlig

Medlemmer af pinsebevægelsen organiserede "et bønnemøde" - i tre daglige sessioner - for at gå i forbøn for alle dem, som kom til Vancouver. Under hele generalforsamlingen holdt man "around-the-clock prayer watch" – døgnet rundt – bøn og forbøn for at omgærde møderne og frembringe personlig forbøn på opfordring fra deltagerne ved fredsvigilien (en katolsk, natlig gudstjeneste = vågenat). (Charisma, oktober 1982). David Du Plessis udtrykte sin begejstring ved et plenarmøde med disse ord: "Jeg har været med til alle fem samlinger. I begyndelsen kunne jeg ikke se andet end ukrudt. Nu har hveden overvældet ukrudtet!" Medlemmerne af pinsebevægelsen opfordrede, i majoritet, til en diskussion om generalmødet, og den schweiziske teolog Arnold Bitlinger sad i panelet. Han har nu redigeret en KV-publikation "The Church is Charismatic". Dette var resultatet efter rådslagning med medlemmer af pinsebevægelsen fra hele verden, deriblandt Demos Shakarian.

Ingen uoverensstemmelse er fra karismatikeres side fremkommet ved denne alliance. Henrykkelsen, over at være blevet tilknyttet en af verdens mest korrupte, religiøse organisationer, kender ingen grænser. Dette er en gentagelse af pinsebevægelsens medlemmers reaktion på katolicismens indlemmelse blandt karismatikere. Pavedømmets uforanderlige doktrin forstyrrer ikke karismatikere. Ligestillet med KV, der ikke viser mindste tegn på skrupler eller grund til at afvige fra deres ugudelige vej, ser heller ikke dette faktum ud til at give pinsebevægelsens medlemmer nogle synlige tegn på græmmelse eller betænkeligheder.

Tværtimod er påtagelige skridt blevet taget i retning af pinsebevægelsens forening med Romerkirken. Mange detaljer blev opridsede i et overraskende dokument, som for nylig blev publiceret i the New Covenant monthly, talerøret for romersk-katolsk pinsemission i Amerika. Den administrerende forlægger, Nick Cavnar, besøgte Dr. Vinson Synan, en topleder inden for the Pentecostal Holiness Church, et af karismatikernes ældste samfund.

OUR MISSION TOGETHER

Dr. Vinson Synan tror, at pinsevenner, og katolske og protestantiske karismatikere er kaldede til at stå sammen.

Foto og artikel

*Pinsekirkehistoriker Dr. Vinson Synan
interviewed af en katolsk redaktør*

Dr. Synan er karismatikernes mest ansete historiker og lærde autoritet inden for hele den verdensomspændende bevægelse. Hans fader var biskop i the Pentecostal Holiness forsamlingen. Dr. Synans bog *The Holiness-Pentecostal Movement* blev en klassiker, da den blev publiceret i 1971. I 1974 fulgte endnu en, *Charismatic Bridges*.

I et interview i januar 1984 meddelte Dr. Vinson Synan, "at pinsebevægelsens medlemmer, katolske og pinsemissionske, er kaldede til at stå sammen". Han bakkede disse ord op med beviser på en Kooperation med katolicismen igennem mange år. I 1973 deltog han i en formel, økumenisk dialog mellem Vatikanet og karismatikernes teologer. Han hjalp til med at organisere konferencen i Kansas City i 1977; tidligere beskrevet i denne pjece. Gennem hele 1978 arbejdede han tæt sammen med kardinal Leo Joseph Suenens, sponsorerende økumeniske karismatikeres rallyer på kryds og tværs gennem hele USA.

Interviewet understregede det faktum, som også er belyst i dette hæfte, at der ikke vises nogen interesse for sandheden. Nick Cavnar spurgte: ”Vi (katolikker) har været mere opmærksomme på opgaven, at forme katolske karismatikere til katolikker. Hvordan ser I på dette?” Dr. Synan svarede: ”Jeg har ingen problemer, når jeg ser katolske karismatikere elske deres kirke. Jeg tror ikke, en katolsk karismatiker, der forlader sin kirke, ville være lige så interessant. Det historisk afgørende er, at han er katolik, loyal over for sin kirke og alligevel ”døbt af ånden”.

Men hvilken ånd?

Kommentar: Åb. 18, 2 nævner det faldne Babylon: ”... og den er blevet Bolig for Dæmoner og tilhold for alskens urene Ånder ...”

En bevægelse, men mange trosretninger

Så kom et meget bemærkelsesværdigt spørgsmål: ”Hvor, tror du, fører alt dette hen? Hvorfor er en forening af disse to grupper (katolikker og pinsebevægelsens medlemmer) så vigtig?” Svaret fra alle karismatikeres globale talerør bekræfter hver en ting, som er blevet udtalt i denne pjece. Dr. Synan fastslog:

”Hvis man tager et historisk perspektiv, repræsenterer karismatikere en sammenslutning dateret fra århundredskiftet. De begyndte i helligedskirkerne, og herfra flød de over i mange nye pinsemissionsgrupper, derefter videre fra de karismatiske grupper til de større protestantiske trosretninger for til sidst at overgå til den katolske kirke. Jeg tror, det er indlysende, at i de kommende årti, og ind i det næste årtusind, kommer kristne magtpåliggende afgørelser mere og mere til at være i hænderne på katolikker og pinsebevægelsens medlemmer. Og den eneste bro imellem disse grupper, i det mindste på græsrodsniveau, er den karismatiske. Karismatikere, der fremhæver åndens kraft som den mægtigste kraft i vore dages kristenhed. Dette er kraften, som vil revolutionere kristendommen, og dette er, hvad pinsebevægelsens medlemmer og katolske karismatikere har tilfælles. (New Covenant, januar 1984).

Kaldelsen til enhed i den karismatiske, pinsemissionske ånd er virkelig en enorm kraft, der helt sikkert vil forene den frafaldne del af kristendommen, den som forfalsker billedet af Kristi Brud, men som Jesus Kristus selv i Johannes' Åbenbaring fordømmer som ”.. Kvinden, klædt i Purpur og Skarlagen og skinnende af Guld og Ædelstene og Perler, og i sin Hånd havde hun et Guldbæger fuldt af Vederstyggeligheder og hendes utugts Urenheder. Og på hendes Pande var der skrevet et Navn, en Hemmelighed: ”Babylon, den store, Moder til Jordens Skøger og Vederstyggeligheder.” (Åb. 17, 4f.).

Men vent! Der lyder en anden røst, som kalder. Dens appel er ikke baseret på erfaringerne fra pinsemøderne, men snarere fra én, der følger en separation. Det er separation for at danne fællesskab baseret på sandhed og hellighed, som det er beskrevet i Bibelen. Sandhedens Ånd, Guds Ånd, Helligånden opfordrer os:

”Og jeg hørte en anden Røst sige fra Himmelen: Drag ud fra hende, mit Folk! for at I ikke skal gøre jer delagtige i hendes Synder og rammes af hendes Plager.” (Åb. 18, 4) (2 Kor. 6, 17).

De, som hører disse røster, må beslutte sig for, hvem de vil adlyde.

På denne beslutning hviler Amerikas og resten af verdens fremtid. Det nuværende samfund konfronteres med en forestående dom over menneskeheden, Himmels advarsel til en ugudelig verden. At adskille sig fra denne er Guds ultimatum for at blive skånet og frelst fra det, som er forudsagt, der skal komme over jorden. Advarslen er blevet gentaget for alle generationer lige fra jordens skabelse (2 Kor. 7, 14). Det var også sådan i det gamle Israel, når dets konger og menigheder gik sammen: ”Han gjorde, hvad der var ondt i Herrens Øjne, ...” (2 Krøn. 33, 2 og mange andre steder). Og således er det også forudset at ville være den dag i dag.

Den karismatiske bevægelse og karismatikere fører i fællesskab millioner af troende og godtroende tilbage til pavedømmets vildfarelser og afgudstilbedelse.

Den himmelske røst gentager:

”Og jeg hørte en anden Røst sige fra Himmelen: ”Drag ud fra hende mit Folk! for at I ikke skal gøre jer delagtige i hendes Synder og rammes af hendes Plager. Thi hendes Synder har hobet sig op, så de når til Himmelen, og Gud har kommet hendes Uretfærdigheder i Hu.” (Åb. 18, 4).